

M.

és
tése
pesti
nő-
nka
och-
Don-
Gráf
aut-
Rei-
kr.,
amos
30
kr.,
Engl
asser
Weis
iksa
afaf-
Izi-
akab
lona
kner
ecker
betz
Spie-
Bera
lány
zou-
anka
rsch-
zók:
Gi-
50
Mar-
kr.,
frt.,
enke
Bánó
liska
Bánó
117
mely
ímai-

kis
si.

pület.
lat.

KIS LAP

A JÁTSZÓ TÁRS. (Lásd a 247. lapon.)

XXIV. kötet. 16. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. április 22-én.

K I T A S Z I T V A.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

RÁKEZDTEM egy nótára, melyet Lizike nagyon szeretett s melyet sokszor eljátszottam neki, mikor még együtt éltünk. Alig hogy belefogtam, Lizike figyelni kezdett, aztán letette a kanalat, szinte kipirult örömeben s kiáltani erőlködött. Kati néni csodálkozva nézett hol a kis leányra, hol az ablak felé, honnan a dal hallatszott. Egyszerre aztán Lizike föluggrott, egyenesen az ajtó felé szaladt és a következő pillanatban már az ölemben volt.

Kati néni szívesen fogadott nemcsak engemet, hanem Károlyt is, mindjárt terített a mi számunkra és vigan költöttük el az egyszerű vacsorát.

Ha nem lett volna valóban nagyon sürgős, hogy mentül előbb Budapestre érjek, sokáig, nagyon sokáig ott maradtam volna a kedves kis Lizikénél. Nagyon sok elmondani valónk volt egymásnak; már pedig, ámbár jól megértettük egymást, a mi beszélgetésünk csak lassan haladhatott, mert szegény Lizike bizony még mindig nem nyerte vissza a beszédét és csak jelekkel mondta el, a mit tudatni kívánt. Így aztán megtudtam tőle, hogy ha nem kívánoznék annyira szegény atyja és testvére után, hát különben itt eléggé jó dolga volna, mert Kati néni szereti, jól bánik vele. Csakhogy unatkozik, mert iskolába nem járhat, a többi gyermekek pedig nem játszanak vele, mert nem tud beszélni s azok nem olyan türelmesek, mint mi, testvérei, kik jelekből kitaláljuk, hogy mit akar.

Mikor megmutatta minden játékait, kedvencz helyeit a kis kertecskében, cziczáját, tyukocskáját, reám került a sor, hogy elmondjam, hol jártam, mit csináltam, mióta elváltunk. Részletesen elbeszéltem mindent és persze legfőképp azt, hogy nemsokára otthon leszek szüleimnél. Aztán különösen azzal büszkélkedtem, hogy szüleim bizonyosan gazdag emberek, minden arra mutat; és ha gazdag emberek, akkor aztán mindnyájan boldogak leszünk.

— Mert akkor együtt leszünk ám megint mindnyájan, kedves Lizikém. Tudod, én testvéretek vagyok, tehát ti majd azután hozzám jöttök, nem lesztek ugy szétszórva, mint most. Atyátok is veletek jön és olyan jó dolgunk lesz mindnyájunknak, hogy nem is fogjuk sajnálni, hogy a ház leégett.

Lizike nem ment még keresztül olyan keserű iskolán, mint Károly, ő nem ismerte az embereket, viszonyokat s a mit én fényes terveimről beszéltem, azt ő mind egészen természetesnek találta. Hiszen az mindegy, akár én vagyok gazdag, akár ők, szeretjük egymást, tehát osztozunk a jóban. Mikor ők voltak jólétben, én pedig szegény földönfutó, akkor ők fogadtak be; most én vagyok gazdag, ők szegények, tehát rajtam a sor, hogy segítsem őket a bajból és azután többé el se váljunk. Ezt mindketten nagyon természetesnek találtuk és egész nap beszélgettünk a fényes, pompás életéről, egész tündérországot álmodtunk össze; Károly is ott volt mellettünk, de ő csak rázogatta néha a fejét és hallgatott, mint Káplár.

Kisé
elvezetett
nyörü vid
erdőkkel
fordó is vo
utam, oda
nyosan jó
keveset g
az járt m
előbb Bu

Har
tünk. Liz
hogy me
várhattan
valósva
lehessek.
hozzá szo
csuztam,

— P
négylovas

Lizi
tomra is
mit meg

Egy
lyett szó
odább, n
városokb
Az igaza
volt erre
csak éper
uton meg
sem válto
szerített,

— I
mondá. M
zünk les
ott az e
muzsikár
tenek.

Kisétáltunk a környékre is és Lizike elvezetett mindenféle szép helyekre. Gyönyörű vidék volt, regényes sziklakkal, sűrű erdőkkel s egy-két órányira híres nagy fordó is volt. Ha nem lett volna sürgetős az utam, oda is elrándultam volna, ott bizonyosan jó bevételünk lett volna. De most keveset gondoltam a produkciókkal, csak az járt mindig a fejemben, hogy mentül előbb Budapesten legyek.

Harmadnap tehát ismét utra kelünk. Lizike busult ugyan, de belátta, hogy mennem kell; én pedig már alig várhattam, hogy fényes reményeimet megvalósulva lássam: gazdag, előkelő urfi lehessenek. Ehhez a gondolathoz már ugy hozzá szoktam, hogy mikor Lizikétől elbucsztam, így szóltam hozzá:

— Isten veled, Lizikém! Nemsokára négylovas hintón jövök el érted.

Lizike hitte is és mosolygott; tudtomra is adta, hogy jöjjelek mentül előbb, a mit meg is ígértem.

Egyelőre persze négylovas hintó helyett szépecskén gyalogosan ballagtunk odább, meg-megállapodva a falvakban, városokban, hogy produkciót tartsunk. Az igazat megvallva, nekem már nem igen volt erre kedvem s ha Károly nincs velem, csak épen annyit kerestem volna, hogy az uton megélhessenek. De Károly semmiben sem változott s a hol csak lehetett, rákényszerített, hogy produkciót tartsunk.

— Keresünk, a mennyit csak tudunk, mondá. Nem fog ártani, ha egy kis pénzünk lesz, mire a fővárosba érünk. Tudod, ott az efféle kis komediára és hitvány muzsikára, mint a miénk, nem is hederitenek.

— Ej, hiszen ott nem is lesz már szükségünk rá. András gazda majd elvezet ahhoz, a ki szüleim nevében keres engem.

— Igaz, csakhogy előbb rá kell találni András gazdára, az pedig olyan nagy városban nem épen könnyű dolog.

— No bizony! Egy-két nap alatt majd csak rátalálunk.

— Ki tudja! Hátha már baza is tért, miután hiába keresett téged? Akkor irnunk kell neki, aztán szépen várni, míg felel vagy maga megérkezik. Addig pedig élnünk kell, tehát jó lesz egy pár forint a zsebünkben. Azért hát csak folytassuk a mesterségünket és gyűjtsünk annyi pénzt, a mennyit csak tudunk.

Ez nagyon bölcs tanács volt, de meg kell vallanom, mégsem végeztem többé a dolgaimat olyan kedvvel, mint ezelőtt s Károly egyszer szinte feddőleg mondá:

— Milyen rest leszesz te, ha csakugyan eljutsz gazdag szüleidhez!

Már ebben mégsem akartam neki igazat adni, azért tehát folytattuk komediás mesterségünket az egész uton, míg végre eljutottunk Budapestre.

Legelső gondom az volt, hogy Péter bácsit fölkeressem. Látni is kívántam, még közölni is vele nagy szerencsém, aztán kissé tanácskozni is vele, hogy találhatnék legkönyebben András gazda nyomára. A derék férfiú még mindig ott volt a kórházban s bár föl birt már kelni, még nagyon gyöngé volt. Rendkívül megörült szerencsémnek s ha lábai birták volna, bizony rögtön megindul, hogy segítsen András gazda keresésében. De hát nem jöhetett, csak azt a jó taná-

K I T A S Z I T V A.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

RAKEZDTEM egy nótára, melyet Lizike nagyon szeretett s melyet sokszor eljátszottam neki, mikor még együtt éltünk. Alig hogy belefogtam, Lizike figyelni kezdett, aztán letette a kanalat, szinte kipirult örömben s kiáltani erőlködött. Kati néni csodálkozva nézett hol a kis leányra, hol az ablak felé, honnan a dal hallatszott. Egyszerre aztán Lizike fölugrott, egyenesen az ajtó felé szaladt és a következő pillanatban már az ölemben volt.

Kati néni szívesen fogadott nemcsak engemet, hanem Károlyt is, mindjárt terített a mi számunkra és vígan költöttük el az egyszerű vacsorát.

Ha nem lett volna valóban nagyon sürgős, hogy mentül előbb Budapestre érjek, sokáig, nagyon sokáig ott maradtam volna a kedves kis Lizikénél. Nagyon sok elmondani valónk volt egymásnak; már pedig, ámbár jól megértettük egymást, a mi beszélgetésünk csak lassan haladhatott, mert szegény Lizike bizony még mindig nem nyerte vissza a beszédét és csak jelekkel mondta el, a mit tudatni kívánt. Így aztán megtudtam tőle, hogy ha nem kívánoznék annyira szegény atyja és testvére után, hát különben itt eléggé jó dolga volna, mert Kati néni szereti, jól bánik vele. Csakhogy unatkozik, mert iskolába nem járhat, a többi gyermekek pedig nem játszanak vele, mert nem tud beszélni s azok nem olyan türelmesek, mint mi, testvérei, kik jelekből kitaláljuk, hogy mit akar.

Mikor megmutatta minden játékait, kedvenc helyeit a kis kerteskében, cizczáját, tyukocskáját, reám került a sor, hogy elmondjam, hol jártam, mit csináltam, mióta elváltunk. Részletesen elbeszéltem mindent és persze legfőképp azt, hogy nemsokára otthon leszek szüleimnél. Aztán különösen azzal büszkélkedtem, hogy szüleim bizonyosan gazdag emberek, minden arra mutat; és ha gazdag emberek, akkor aztán mindnyájan boldogak leszünk.

— Mert akkor együtt leszünk ám megint mindnyájan, kedves Lizikém. Tudod, én testvéretek vagyok, tehát ti majd azután hozzám jöttök, nem lesztek úgy szétszórva, mint most. Atyátok is veletek jön és olyan jó dolgunk lesz mindnyájunknak, hogy nem is fogjuk sajnálni, hogy a ház leégett.

Lizike nem ment még keresztül olyan keserű iskolán, mint Károly, ő nem ismerte az embereket, viszonyokat s a mit én fényes terveimről beszéltem, azt ő mind egészen természetesnek találta. Hiszen az mindegy, akár én vagyok gazdag, akár ők, szeretjük egymást, tehát osztozunk a jóban. Mikor ők voltak jólétben, én pedig szegény földönfutó, akkor ők fogadtak be; most én vagyok gazdag, ők szegények, tehát rajtam a sor, hogy segítsem őket a bajból és azután többé el se váljunk. Ezt mindketten nagyon természetesnek találtuk és egész nap beszélgettünk a fényes, pompás életéről, egész tündérországot álmotunk össze; Károly is ott volt mellettünk, de ő csak rázogatta néha a fejét és hallgott, mint Káplár.

Kisétáltunk a környelvezetett mindenféle sznyörü vidék volt, regényerdőkkel s egy-két óráfordó is volt. Ha nem lett utam, oda is elrándultam nyosan jó bevételünk lekeveset gondoltam a pro az járt mindig a fejem előbb Budapesten legye

Harmadnap tehát tünk. Lizike busult ug hogy mennem kell; én várhattam, hogy fényes valósulva lássam: gazd lehessek. Ehhez a gond hozzá szoktam, hogy mi csuztam, így szóltam ho

— Isten veled, Liz négylovas hintón jövők

Lizike hitte is és tomra is adta, hogy jöjj mit meg is ígertem.

Egyelőre persze n lyett szépecskén gyalo odább, meg-megállapo városokban, hogy pro Az igazat megvallva, n volt erre kedvem s ha K csak épen annyit kerest uton megélhessek. De sem változott s a hol cs szerített, hogy produk

— Keresünk, a me mondá. Nem fog ártan zünk lesz, mire a fővár ott az efféle kis kom muzsikára, mint a mién tenek.

Kisétáltunk a környékre is és Lizike élvezetett mindenféle szép helyekre. Gyönyörű vidék volt, regényes sziklakkal, sűrű erdővel s egy-két órányira híres nagy fordó is volt. Ha nem lett volna sürgetős az utam, oda is elrándultam volna, ott bizonyosan jó bevételünk lett volna. De most keveset gondoltam a produkeziókkal, csak az járt mindig a fejemben, hogy mentül előbb Budapesten legyek.

Harmadnap tehát ismét utra kelünk. Lizike busult ugyan, de belátta, hogy mennem kell; én pedig már alig várhattam, hogy fényes reményeimet megvalósulva lássam: gazdag, előkelő urfi lehessenek. Ehhez a gondolathoz már ugy hozzá szoktam, hogy mikor Lizikétől elbucsztam, így szóltam hozzá:

— Isten veled, Lizikém! Nemsokára négylovas hintón jövök el érted.

Lizike hitte is és mosolygott; tudtomra is adta, hogy jöjtek mentül előbb, a mit meg is ígértem.

Egyelőre persze négylovas hintó helyett szépecskén gyalogosan ballagtunk odább, meg-megállapodva a falvakban, városokban, hogy produkeziót tartunk. Az igazat megvallva, nekem már nem igen volt erre kedvem s ha Károly nincs velem, csak épen annyit kerestem volna, hogy az uton megélhessek. De Károly semmiben sem változott s a hol csak lehetett, rákényszerített, hogy produkeziót tartunk.

— Keresünk, a mennyit csak tudunk, mondá. Nem fog ártani, ha egy kis pénzünk lesz, mire a fővárosba érünk. Tudod, ott az efféle kis komediára és hitvány muzsikára, mint a miénk, nem is hederitenek.

— Ej, hiszen ott nem is lesz már szükségünk rá. András gazda majd elvezet ahhoz, a ki szüleim nevében keres engem.

— Igaz, csakhogy előbb rá kell találni András gazdára, az pedig olyan nagy városban nem épen könnyű dolog.

— No bizony! Egy-két nap alatt majd csak rátalálunk.

— Ki tudja! Hátha már haza is tért, miután hiába keresett téged? Akkor irnunk kell neki, aztán szépen várni, míg felel vagy maga megérkezik. Addig pedig élnünk kell, tehát jó lesz egy pár forint a zsebünkben. Azért hát csak folytassuk a mesterségünket és gyűjtsünk annyi pénzt, a mennyit csak tudunk.

Ez nagyon bölcös tanács volt, de meg kell vallanom, mégsem végeztem többé a dolgaimat olyan kedvvel, mint ezelőtt s Károly egyszer szinte feddőleg mondá:

— Milyen rest leszesz te, ha csakugyan eljutsz gazdag szüleidhez!

Már ebben mégsem akartam neki igazat adni, azért tehát folytattuk komediás mesterségünket az egész uton, míg végre eljutottunk Budapestre.

Legelső gondom az volt, hogy Péter bácsit fölkeressem. Látni is kívántam, még közölni is vele nagy szerencsém, aztán kissé tanácskozni is vele, hogy találhatnék legkönyebben András gazda nyomára. A derék férfiú még mindig ott volt a kórházban s bár föl birt már kelní, még nagyon gyöngé volt. Rendkívül megörült szerencsémnek s ha lábai birták volna, bizony rögtön megindul, hogy segítsen András gazda keresésében. De hát nem jöhetett, csak azt a jó taná-

csot adta, forduljak a rendőrséghez, ott talán tudják, hol találhatom meg András gazdát, mert a rendőrségnél bejelentik az idegeneket is.

És ez csakugyan jó tanács volt, mert a hivatalnok, kihez a rendőrségnél vezettek, felütött egy nagy könyvet s csakhamar tudomra adta, hogy András gazda a külváros egyik kis kocsmájában van szállva. Bár nagyon fáradtak voltunk, rögtön megindultunk oda. Afféle egyszerű fogadó volt, hová szegényebb falusiak szoktak betérni. Kérdezősködtem a fogadósnál, ki közönyösen felelé:

— Aha, igen, emlékszem . . . volt itt egy ilyen nevű ember. De már nincs itt.

Megrettenve bámultam rá.

— Már nincs itt? És hova ment? Kérdém.

— Hja, barátocskám, azt én bizony nem tudom, nem is törődöm vele. Kifizette a mivel tartozott és odább ment.

Ez már nagy baj volt s hiába néztünk egymásra Károlyival, hamarjában még csak képzelni sem tudtuk, hogy most hát hol keressük András gazdát. De egy borozgató ember, ki épen meghallotta a beszédet és látta nagy szomorúságomat, ekkor megszólalt:

— Hát aztán valami nagyon sürgetős dolgotok van András gazdával?

— Oh nagyon! Rendkívül fontos, reá nézve is.

— No, akkor hát megmondom, hol keressétek. Vagy két héttel ezelőtt találkoztam vele; nagyon sápadt, beteg volt s azt mondta, hogy egy régi ismerőséhez költözött, mert attól tart, hogy beteg lesz és ott legalább ápolni fogják. Azóta nem

láttam, de meglehet, hogy még most is ott van szállva, vagy legalább tudják ott, hová ment.

Megköszöntük a jó ember szivességét s pontosan följegyeztem a lakás címét, melyet mondott. Már jóformán esteledett. Holtra fáradtunk a sok járás-kelésben, de azért csak fölkerestük ezt az új lakást is, egy másik külvárosnak messze félreeső szegényes utcájában. Rozzant házban, szegény munkás család hajlékába léptünk be s csak öreg asszonyt találtunk ott az ablaknál ülve.

Nem sokat czerimóniáztam, hanem rövid köszönés után kérdeztem, itt van-e szállva András gazda? Az öreg asszony válasz helyett siránkozva kiáltott fel:

— Oh, szegény jó András! Jaj, szegény jó András komám!

Csodálkozva néztem rá, de ő is fűrkésző szemmel méregetett végig s mielőtt én kérdezhettem volna, mit jajgat András fölött, ő kérdé:

— Talán bizony te vagy az a fiu?

— Miféle fiu?

— A kit András komám keresett.

Kissé megzavarodtam. Megvalljam-e vagy sem? De ezalatt Károly türelmetlenül mondá ez öreg asszonynak:

— De hát itt van András gazda vagy nincs? Azt szeretnők tudni.

— Jaj fiam! Már őt hiába kerestek! Itt volt, igen, itt volt, gondját viseltem, mint az édes testvéremnek, de hiába, az Urnak akarata teljesült, magához szólította. Isten nyugassza szegénynek a bünsös lelkét.

— Mit beszél?! András gazda meghalt?

— M
ezelőtt. T

Szint

— M
leimre! k

— E

vagyis . .

régente t
vette, föl
fiut, azért

— I
kérdem a

— E
uracskám

— Meg ám, édes fiam, négy nappal ezelőtt. Tegnapelőtt temettük el.

Szinte kövé meredten bámultam reá.

— Most már hogy találok rá szüleimre! kiáltám kétségbeesve.

— Hát csakugyan te vagy az... vagyis... maga az az ifiur, kit András

keresett, hogy haza vigye gazdag szüleihez?

E szavakra ismét remélni kezdtem. Hátha ez az öreg asszony tud valamit?

— Elbeszélte András gazda, mi járatban van? kérdém.

— El bizony! Azt mondta, hogy

Ki volt? (Lásd a 246. lapon.)

rége talált egy kicsike fiut, magához vette, fölnevelte s most a szülők keresik a fiut, azért jött ide értte.

— És hol vannak, a kik keresik? kérdém aggódva. Kik azok, hogy hívják?

— Hja, azt biz' én nem tudom, ifiuracskám.

— Nem beszélt András gazda semmit szüleimről? Oh kérem, mondja meg, ha tud valamit! Látja, mily szörnyű helyzetben vagyok!

— Nagyon sajnálom, igazán sajnálom, de egyebet nem tudok. Volt esze András gazdának, hogy nem mondott töb-

bet. Jutalom volt annak kitűzve, a ki az elveszett fiut haza vezeti, ezért hát András nem is mondta meg, kihez kell vezetni, mert ő maga akarta zsebre dugni a pénzt. Bizonyosan sok pénzt ígértek neki. Persze, most már nem kapja senki sem.

Értettem a dolgot, nagyon is jól értettem! András gazda nem akarta elárulni a titkot, nehogy más valaki vigyen hirt szüleimnek. Meghalt és magával sírba vitte a titkot! Fényes reményeim, szép terveim szétfoszlottak, — nyomra találtam és nem juthatok célhoz! Egészen elkábított ez újabb csapás. De Károly nyugodtabb maradt.

— És nem is tudnak senkit, a kinek András gazda megmondta volna a titkot? kérdé.

— Nem mondta ő azt senkinek, felelé az öreg asszony.

— Nem is találtak holmija közt semmi írást, levelet?

— Semmit. Átkutattuk ruháit, holmiját, de semmi írást sem találtunk. Pedig egyszer kapott levelet, arra jól emlékszem. De ez a levél is eltűnt.

Végkép elcsüggedtem s nem bírtam elfojtani a zokogást. Most mit csináljak? Hová forduljak? Itt hiába kérdezősködöm, itt senki sem tud semmit. De hát ki tud valamit szüleimről? Gondolkodni sem tudtam, csak megindultam, hogy eltávozzam.

— Hová megyünk? kérdé Károly.

— Nem tudom... valahová... nekem mindegy...

— Most hamarjában már semmit sem tehetünk... késő este van, szólta Károly. Hajlék után kell néznünk, a hol megpi-

henjünk. Azután majd gondolkoznunk mit tegyünk.

Az öreg asszony erre barátságosan szólalt meg:

— Ha nincs lakásuk, itt maradhatnak nálam is. Persze, csak ha tudnak fizetni... de nem ám valami sokat... én olcsón adok szállást, és jó vacsorát is.

— Legokosabb lesz, ha itt maradunk, mondá Károly.

Nem bántam, ott maradtunk. Most már az eddig olyan élehetetlen Károly rendezett mindent, megalkudott az öreg asszonynyal, én pedig szomorú gondolatokba merülve ültem és bámultam magam elé. Arra nem voltam elkészülve, hogy ilyen keserű csalódás várhat reám. Pedig várt még sokkal keserűbb is.

(Folytatása következik.)

„Ki volt?”

(Képpel a 215. lapon.)

SZÉPEN körbe gyűljetek,
Szavamra figyeljétek!
»Ki volt?»-játék fogja jární.
Tudjátok, mit kell csinálni?
A kit a sors megjelöle,
Az hajtja fejét ölembe.
A többi meg szép sorjába,
Szabatos egymásutánba
Ellépeget, mert fő a rend.
És azután egyet billent
A kis fogolynak a fején,
De úgy, hogy ne lássa szegény.
Ám de hogy ha kitalálja,
Hogy ki legyintett bubjára:
Akkor ez kerül a sorba,
Ő lesz a társaság foglya.
És ezt addig folytathatjuk,
Amíg szépen — abba hagyjuk.

A SZO
N
Miké
Fe

Hisz
Cs
Eng
E

Dok
F
Ó de
E

De m
H
Ezér
A

Náz
Ó,
Mit
H

Ide,
N
Szolg
A

De h
L
Jövö
V

A játszó társ.

(Képpel a czimlapon.)

A SZOBAI rabságot
*Nagyon, nagyon meguntam ám!
 Mikor, mikor bocsátsz ki már
 Fogságomból, édes mamám?*

*Hisz fájni, már semmim se fáj,
 Csak a kezem, lábam bágyadt;
 Engedd meg, hogy elhagyhassam
 Ezt a régen nyomott ágyat!*

*Doktor bácsi nem engedi?
 Feküdnöm kell még egy hetet?
 Ó de mikor — tisztán érzem:
 Egy csöppet se vagyok beteg.*

*De már, hogy ha nem eresztés ki,
 Hadd jöjjön be hozzám Náczi,
 Ezért meg nem neheztelhet
 Az a kedves doktor bácsi.*

*Náczi, Náczi, hü kis kutyám,
 Ó, be régen nem láttalak!
 Mit is tettél nélkülem, e
 Hosszu, hosszú idő alatt?*

*Ide, hozzám, bohó hivem,
 Nyujtsad felém első lábad,
 Szolgálgj, ugrálgj, és mulattasd
 A te beteg, kis gazdádát!*

*De hisz' már nem soká lesz így:
 Légy csak egy kis megadással.
 Jövő héten, kertben, réten,
 Versenyt futunk mi egymással.*

EGY KIS CZICZA TÖRTÉNETE.

— Mese, tizenkét képpel. —

LÁBA, mind hiába sírok, nyafogok,
 senki sem ügyel többé reám, nem
 könyörül rajtam, hagynak sirni,
 szomorkodni. Még jó, ha az a gonosz vén
 komondor meg nem kerget s a vásott
 gyerekek meg nem dobálnak kövel. Azok
 a haszontalan kis egerek pedig úgy elbuj-
 nak előlem, hogy egész nap is alig bírok
 egyet-egyet fogni, már pedig az ugy-e bi-
 zony nem sok, ha valaki olyan éhes, mint én.
 Nem éheztem ám én mindig ennyire, nem
 is sirtam, szomorkodtam; olyan jó dolgom
 volt, hogy hetedhét faluban sem volt
 magamféle kis cziczának jobb dolga. És
 most mégis csupa szomorúság az életem!
 Azt kérditek, hogy történhetett ez?
 No jó, hát elmondom, figyeljetek.

Szüleim előkelő, jól nevelt cziczák
 voltak, uri házban éltek. Szerette is őket
 mindenki, mert ámbátor azt beszélnek rólunk
 cziczákról, hogy torkoskodó, nyalánk álla-
 tok vagyunk, szeretjük elcsenni a mi
 élénkbe akad, az én szüleimre nem illett
 ez a szégyenítő panasz. Ők nem nyultak
 semmihez, a mi nem volt az övék, nem is
 szorultak rá, mert kaptak mindig bőven
 tejeeskét és más jó falatokat. Sőt olyan
 ritka illedelmes cziczák voltak hogy egy-
 szer ott ültek egy pompásan illatozó son-
 kához közel és mégsem haraptak belé, csak
 szagolták. (Lásd az 1. számú képet.) Ellensé-
 geik azt beszélnek ugyan, hogy csak azért
 nem haraptak belé, mert a sonka éppen
 akkor főtt ki és nagyon forró volt, várták
 míg egy kissé kihül, csakhogy akkorra a
 szakácsné már elkergette őket; de ez rága-

lom és csak az bizonyos, hogy szüleim jeles és nevezetes cziczák voltak.

Mikor én először nyitottam ki szememet, egy ócska kosárban találtam magamat, még hat kis testvérkémmel. Valahol a padláson lehettünk s bár szűk volt a lakásunk abban a kosárban, eleinte beértük vele, mert nem igen tudtunk még ugrálni, szaladgálni. Legjobban szerettünk összebujva szundikálni. Mikor már vala-

mivel nagyobbacsák lettünk, kikukucskáltunk a kosárból (Lásd a 2. sz. képet) sőt ki is másztunk és beleütöttük az orrunkat egy tányérba, mely ott feküdt közel s melybe valaki mindennap valami fehérét öntött. Mamánk azt mondta, hogy az a fehér valami az tej s ezt neki küldi a kedves jó Lottika.

— Ki az a Lottika? kérdeztük kíváncsian.

1. CSAK SZAGOLTAK. (Lásd a 247. lapon.)

2. KIKUCSKÁLTUNK.

— Az egy kedves leányka, a mi urnőnk. Majd ha kissé fölcserepödtök, elviszlek hozzá.

Alig várhattuk, hogy eljussunk a kedves Lottikához. Az ócska kosár kényelmetlen, szűk is kezdett már lenni, jóformán bele sem fértünk többé; de nem is volt kedvünk csöndesen feküdni, inkább kergetőztünk a padláson, mignem mamánk egy napon így szólt:

— Most már elég nagyok vagytok, hogy bemutassalak Lottikának. Jöjjetek velem.

Nagy örömmel követtük s vígan bukfenczeze gurultunk le a padláslépcsőn. Kerten, udvaron kellett keresztül mennünk s ugyancsak báméskodtunk, mikor a fákat, házakat láttuk, mert a padláson efféle persze nem volt. De hosszas bámulásra most nem volt idő, siettünk mamánk után s valamennyi közt én legelől. (Lásd a 3. sz. képet.) Nemsokára el is jutottunk a konyhába.

A kis Lottika épen ott volt s ropantul megörült, mikor megpillantott. Nevetett, tapsolt és sorra ölébe vett, dédel-

getett min
látszott ö
vágott, m
csirkét a
tünk neki
oda jött, l
mint az ö
nézegetet

— K
nem tartl

3.

ket akar
elküldöm
komédiát

Lot
hoz, egy
simogato
magát e
akkor m
nyit még
ez a ke

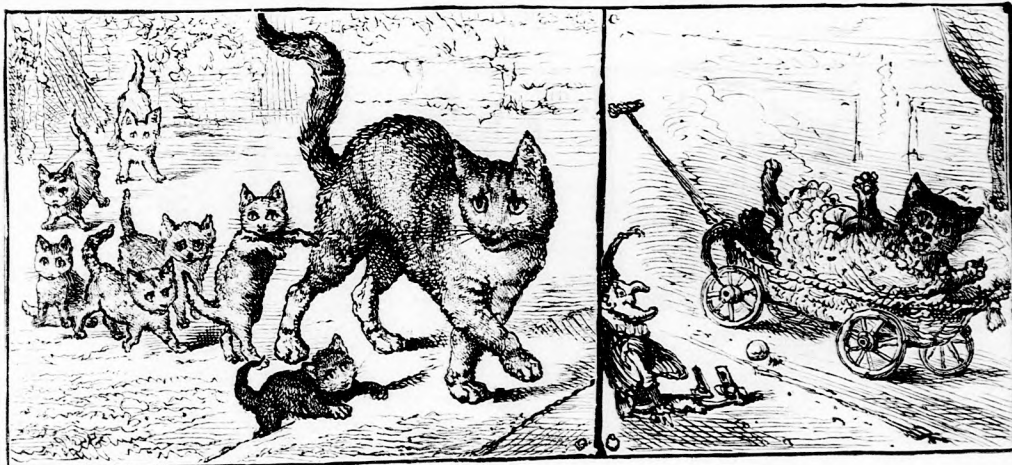
getett minkét. De az öreg szakácsné nem látszott örülni, sőt olyan haragos képet vágott, mintha máris kiloptuk volna a sült csirkét a tálból, pedig bizony nem vétettünk neki. A Lottika mamája, ki szintén oda jött, körülbelől épen úgy nézett reánk, mint az öreg szakácsné s miután egy ideig nézegetett, így szólt Lottikához.

— Kedves leányom, ennyi macskát nem tarthatunk a háznál. Válassz magad-

nak egyet a kicsinyekből, a többin majd tul adunk.

Lottika váltig mondogatta hogy mindnyájunkat föl akar nevelni. De a mamája nem engedte, nem ám, akárhogy kérte. Mi is kértük és mind a heten nyávoztunk, a mennyire csak birtunk; de azt hiszitek, hogy ez használt valamit? Nem biz'a, sőt a kérlelhetlen urnő így szólt:

— No, Lottikám, válaszd ki, melyi-

3. VALAMENNYI KÖZT ÉN LEGELŐL.
(Lásd a 248. lapon.)

ket akarod megtartani, a többit rögtön elküldöm. Nem tűröm ezt a macska-komediát.

Lottika tehát hozzáfogott a választáshoz, egymásután mindnyájunkat ölébe vett, simogatott, nézegetett és sokáig nem tudta magát elszánni. Nagyon szepegtem. Bár akkor még nem tudtam világosan, de annyit mégis gyanítottam, hogy annak, a kité ez a kedves Lottika kiválaszt, annak jó

4. BÁBU KOCSIBA FEKTETETT.
(Lásd a 250. lapon.)

dolga lesz, míg a többire ki tudja milyen veszedelem vár. De aggodalmam végre örömmre változott.

— Ezt a kis feketét választom, mondá Lottika és engem tartott meg ölében.

Testvéreimet aztán kosárba rakták s mamánk minden ellenszegülése, haragja daczára elvitték, nem tudom hová. Azt sem tudom, mi történt velök, de gyanitom

valami gonosz dolog, mert mamánk aztán sokáig nagyon szomorú volt és siratta őket, mint halottakat. Annál jobb dolgom volt nekem. A kis Lottika reggeltől estig dédelgetett, felöltöztetett a bábu ruhájába s a bábu kocsiba fektetett (Lásd a 4. sz. képet) és kocsikáztatott, úgy hogy az a bolondos Paprika Jancsi ugyancsak bámult s majd holtra ijedt, mikor megmozdultam a kocsiban. Persze ő addig csak a bábút látta a kocsiban, az pedig soha sem mozgott.

Eleinte tetszett nekem ez a mulatság, de csakhamar beleuntam. Szörnyen unalmas mindig egy helyben feküdni, már legalább mi cicizák ezt nem szeretjük, inkább ugrálunk, játszunk. Utoljára bizén hát nem hagytam magamat kocsikáztatni, hanem egyszer mikor Lottika javában integetett, hogy feküdjem szépen, mint illedelmes kis cicizához illik, megláttam egy egérkét, kiugrottam a kocsiból és üldözőbe vettem az egeret. (Lásd az 5. sz. képet.) A haszontalan kis egér elme-

5. ÜLDÖZŐBE VETTEM AZ EGERT.

6. HANGVERSENYT RENDEZTEK.

nekült ugyan, bebújt egy olyan kis lyukba, hogy nem mehettem utána; de Lottika, látva, hogy már nem használhat bábu helyett, levette rólam azt az alkalmatlan báburuhát s csak egy szép kis piros szalagot kötött a nyakamra.

Ezután, bár még kicsiny voltam, mégis inkább szétnéztem a ház körül s az udvarra kilopózva, találkoztam szüleimmel, kiknek mint afféle öreg macskák-

nak már nem volt szabad a szobában járni. Persze, nagyon megörültünk egymásnak s gyakran este is kiszöktem, hogy énekelni tanuljak tőlük. Mert szüleim kitünő énekesek s a háztetőn olyan hangversenyt rendeztek éjjelenként, (Lásd a 6. sz. képet.) hogy a szomszéd házakban senki sem aludt. Én is nagy buzgalommal tanultam s dicsekvés nélkül mondhatom, hogy rövid idő múlva oly nagy-

szerűen tu
szomszéd
magam is

De n
mamám,
kat is ado

— L
esés kis cz
kedvence
meg mag
csolom, lé
karmold,

7. ÁSI

Ugy
fiatal, ki r
csára. Saj
jölétemet.

Miko
tem nagy
hogy ege
unalmasu
Kint az u
apró csirk
nyebb vol

szerűen tudtam énekelni, hogy az egész szomszédság beérhette vele, ha csak egymagam is rákezdtem.

De nemcsak énekelni tanított meg mamám, hanem mindenféle jó tanácsokat is adott.

— Lásd, mondá, te nagyon szerencsés kis cicza vagy, bejutottál a szobába, kedvence vagy Lottikának, tehát becsüld meg magadat. Mindenek előtt azt tanácsolom, légy szelid a te kis urnód iránt, ne karmold, ne durcáskodjál, ha játszik

veled. Aztán különösen vigyázz, hogy torkoskodáson, tolvajságon rajta ne kapjanak. Könnyen megteheted, mert bőven kapsz mindenféle jó eledelt. De ha már épen friss pecsenyére volna kedved, hát csak egeret fogj, más házi állatnak hagyj békét.

Nagyot ásitottam e bölcs tanácsokon, (Lásd a 7. sz. képet) mert nagyon unalmasnak találtam az efféle leczkét, Oh, bárcsak hallgattam volna az okos szóra!

7. ÁSITOTTAM A BÖLCS TANÁCSRA.

Ugy jártam, mint minden esztelen fiatal, ki nem hallgat az öregek jó tanácsára. Saját hibám miatt vesztettem el jólétemet.

Mikor már kissé nagyobbacska lettem, nagy kedvem támadt vadászatni. De hogy egerekre leskelődjem, azt nagyon unalmasnak találtam. Aztán minek is? Kint az udvaron sétálgatott egész sereg apró csirke, rucza, libácska; ezeket könnyebb volt megijeszteni, elfogni. Én leg-

8. MEGINDULTAM ELLENÖK.

alább azt hittem s egy szép napon megindultam ellenök. (Lásd a 8. sz. képet.)

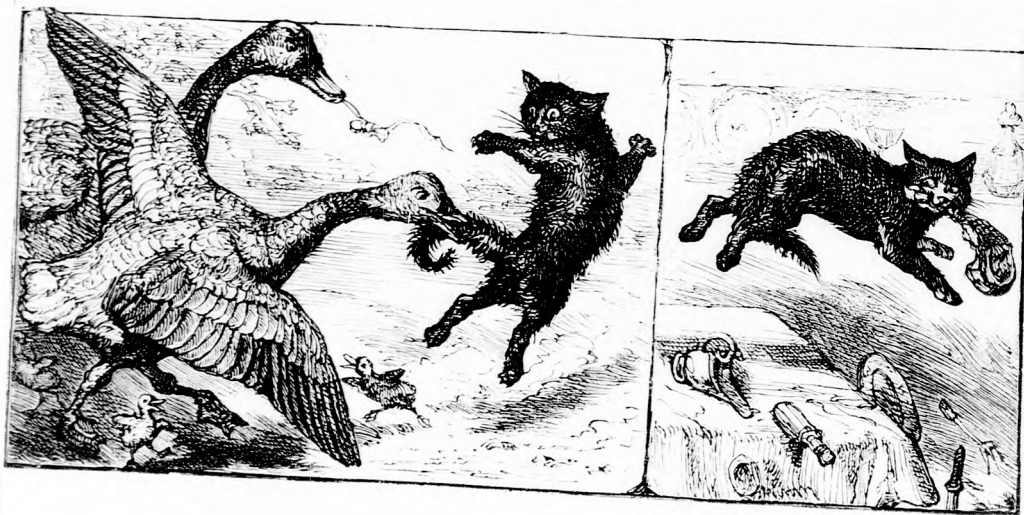
Nagyon mulatságos volt ez, legalább kezdetben. Azok az ostoba kis csibék, libácskák majd holtra ijedtek, mihelyt megpillantottak s eszök nélkül futottak, a merre láttak. Én persze utánok eredtem s igyekeztem megkaparítani valamelyiket; már-már meg is fogtam egy kis libát, mikor egyszerre váratlan akadályba ütköztem: két öreg lud sietett a kicsinyek

segítségére s sziszegve, mérgesen állt utamba.

— Eltakarodjál, te gonosz rabló, mert kikapsz, sziszeg az egyik.

Nem ijedtem meg, sőt haragomban egyenesen neki rohantam a vakmerő sértegetőnek; azt hittem, hogy majd megijed, mint a kicsinyek. De biz a nem úgy történt. A két gonosz lud rám tört és rettenetesen kezdett marni, csipkedni, úgy hogy menekülésre kellett gon-

dolnom. Szégyenlem, de meg kell vallanom, hogy csufosan megfutamodtam s a két goromba lud jó darabon üldözött, folyton csipdesve; egyikök lekapta nyakamról a szép piros szalagot, a másik pedig erős csörébe úgy becsipte a farkinczám, hogy azt hittem, egészen leharapja. (Lásd a 9. sz. képet.) És hiába jajgattam, a gonoszok nem törődtek velem, csak akkor bocsátottak el, mikor a libapásztor-lyány odajött és elhessegette őket.

9. AZT HITTEM, LEHARAPJA.

— Már ez gonosz multság, gondolám. Igaza volt mamámnak, nem bántom többé ezeket a goromba szárnyasokat.

De azért egerészni még sem volt kedvem, hanem inkább arra leskelődtem, hol csenhetnék el egy-egy jó falatot. Lottika gondoskodott ugyan, hogy legyen mindig jó reggelim, ebédem, de már hiába, nekem jobban esett, ha magam szerezhettem valami jó falatot. No, ebben aztán nagy

10. EGYSZER EGY EGÉSZ SONKÁT.

ügyességre is tettem szert, mindent elcsentem, a mi csak elémbe akadt. Akárhányszor leloptam a terített asztalról a sültet, egyszer egy egész sonkát is. (Lásd a 10. sz. képet.) Egyszer-másszor rajta is kaptak s Lottika komolyan megpirongatott, a cselédek azonban bántani nem mertek, mert kedvence voltam Lottikának. Ez aztán még inkább neki bátorított s utoljára nem mult nap, hogy valami jó falatot el ne

csipetm vol
ezt mindink
már Lottika
mondta:

— Cz
foglak szer

En az
lyan mondj
addig-addig
még pedig

11. SÖP

rította a
régi helyen
baleány és
(Lásd a 11.
cipőt is ut
nem talált
fejemet.

Azóta
konyhában

NIN

U
GYAN I
székb
Kérd
volt, az asz

csipetm volna a háziak elől. Csakhogy őket mindinkább rossz néven vették; utoljára már Lottika sem védelmezett, sőt azt mondta:

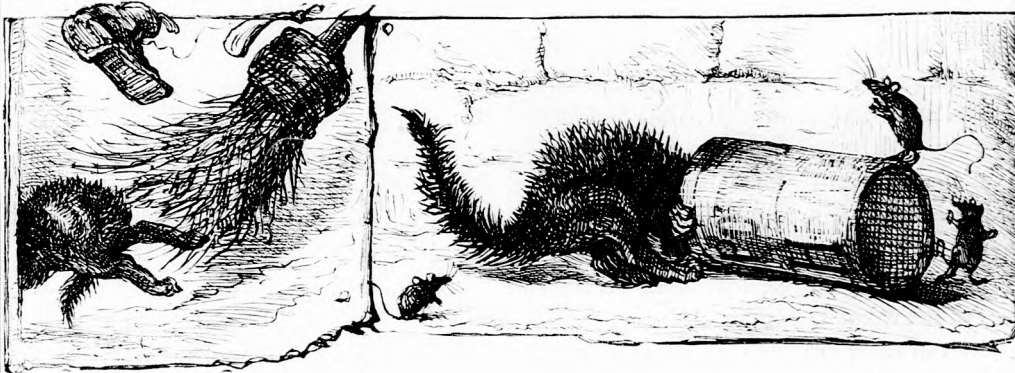
— Czicza, ha nem javulsz meg, nem foglak szeretni. Elkergetlek magamtól.

Én azonban nem hittem, hogy komolyan mondja, csak folytattam csinyeimet, addig-addig, míg végre is rajta vesztettem, még pedig akképen, hogy megittam épen

a Lottika tejcskékjét, melyet számára a mamája készített az asztalra. Ekkor a mama így szólt:

— No, már csakugyan meguntam ennek a pákoz macskának a csinyeit. Többé nem szabad a szobába beereszteni.

Lottika nem védelmezett többé s a szobaleány nagyon szigorúan teljesítette a parancsot. Rögtön kidobott és többé be nem eresztett. Egyszer, mikor épen taka-

11. SÖPRÜVEL ÜZÖTT KI.

rította a szobát, be akartam osonni és régi helyemre bujni, de a kegyetlen szobaleány észrevette és söprüvel üzött ki (Lásd a 11. sz. képet,) sőt még egy-egy fél-czipőt is utánam dobott. Ez szerencsémre nem talált, különben még betörte volna a fejemet.

Azóta keserves az én életem, még a konyhában sem tűrnek meg, mert a sza-

12. FOGOK EGERET — HA TUDOK.

kácsné azt mondja, hogy nincs szüksége ilyen tolvaj vendégre. A pinczében, padlásán bujkálok azóta s ha éhes vagyok, fogok egeret, — ha tudok. (Lásd a 12. sz. képet.)

Sokszor eszembe jut egykori pompás életem és siratom eleget, de már hiába. Nem becsültem meg magamat, mikor ideje volt, most már késő bánat és szomorúság a sorsom.

NINCS RÁ KEDVEM!

— Tanulságos történetke. —

UGYAN mit dülöngözol ott abban a karosszékbén, Sándor? kérdé Emmike.

Kérdé, de választ nem kapott. Este volt, az asztalnál a mama és Emmike szor-

galmasan dolgoztak, a szomszéd szobában pedig, melynek ajtaja nyitva volt, az apa szintén végezte dolgait, hallani lehetett tolla perczegését, a mint gyorsan irt. Csak Sándor ült tétlenül, elnyújtózva a nagy karosszékbén. Hogy valami nagyon

jól mulatott volna, nem hiszem, legalább nagy ásitózása nem arra mutatott. Se nem olvasott, se nem játszott, csak heverészett. Még felelni is rest volt, ha kérdezték. De a mama kissé szigorubb hangon kérde:

— Sándor, miért nem felelsz, ha testvéred szól hozzád?

— Oh kedves mama, mikor annyira unatkozom!

— Elkészültél már a leczkékiddel? Megirtad a dolgozatodat?

— Oh, már régen.

Ez igaz is volt, de csak úgy félig-meddig. Sándor soha sem készült el igazán a leczkéjével, a dolgozatai is hanyagul voltak összefirkantva s ha még kissé utána lát, talált volna elég pótolni valót. De ő beérte anyival, hogy úgy félig-meddig elkészült.

— Jőjj ide az asztalhoz, olvass fel nekünk valamit, szólt ismét Emmike. Nézd itt van ez az érdekes mesekönyv, felolvashatnál nekünk egy-két mesét.

— Nincs most rá kedvem . . . aztán fáj is a torkom . . . nem tudok hangosan olvasni.

Ez a torokfájás nagyon hirtelen támadhatott, mert egy perczel előbb Sándor még nem is gondolt rá, érezni pedig az igazat megvallva, most sem érezte. De a mint egy kis szivességet kértek tőle, rögtön eszébe jutott, pedig meggondolhatta volna, hogy a mama és Emmike most épen ő miatta fáradoznak, az ő tépett ruháit igazítgatják, tehát csak illő volna, ha kissé szórakoztatná őket nem épen kellemes munkájok alatt. De Sándor csak a maga kényelmére gondolt s abban igazat mondott, hogy nincs kedve olvasni.

Emmike nem is erőszakolta, hanem látva hogy unatkozik, így szólt:

— Hát olvass csak magadnak. Abban talán csak nem akadályoz a torkod?

— De nincs rá kedvem.

— Hát vedd elő a rajzlapjaidat és rajzolgass.

— Arra sincs kedvem.

No's hát végy elő valami játékot. Még nem fejezted be azt a faragványt, a melybe minap belefoglalt.

— Arra már épenséggel semmi kedvem sincs.

De ekkor már a mama kifogyott a türelméből.

— Mi ez, Sándor? Mindig és mindenre csak azt tudod felelni, hogy nincs rá kedved? Ugy látom most már ez lesz kifogásod mindenre.

Sándor nem felelt. A mama és Emmike tovább dolgoztak, míg nem Emmike egy kis idő múlva ismét megszólalt:

— Tudod mit, Sándor? Úlj a zongorához és játszd ál nekünk azt a szép dalt, melyet a multkor tanultál a mestertől.

Sándor már ismét majd azt felelte, hogy nincs rá kedvem; de eszébe jutott a mama intése, azért hát úgy mondta:

— Oh, az a dal olyan unalmas!

— Unalmas! Hiszen még tegnap annyit játszottad, hogy szinte megso-kaltuk.

— Épen azért . . . magam is meg sokaltam, nincs rá kedvem!

Akaratlanul is csak kimondta megint, aztán még lustábban elnyújtózott és elgondolkozott. Tulajdonképen biz' éu azt

hiszem, ho
csupa un
bizonyos
atyja oda

— S

Sánd
rodottan h
elfáradt .

— A
szólt az ap
bir ébren
ban. Regg

Már

álmossga

küdni! V

mike elkés
készül . . .

játszik, gy

semmi ke

lefeküdni;

még korán

gedje fenn

vacsorált.

a mit egys

történni. I

tennie, a m

volt semm

esora nélk

álmos, bos

ez sem has

rászánta n

Még

metlen kis

miért kap

tetést. Cs

annál több

»nincs rá

régóta kib

mely egy

hiszem, hogy nem is gondolkozott, hanem csupa unalomból elszunyókált. Annyi bizonyos, hogy észre sem vette, mikor atyja oda lépett hozzá és megszólítá:

— Sándor fiam, beteg vagy talán?

Sándor föltrezent s félálmosan, zavardottan hebegte, hogy nem beteg, csak elfáradt . . . igen nagyon fáradt.

— Akkor hát legjobb, ha lefekszel, szól az apa. Aki annyira fáradt, hogy nem bír ébren maradni, annak legjobb az ágyban. Reggelig eleget pihenhetsz.

Már erre rögtön elmúlt a Sándor álmissága és fáradsága. Most rögtön lefeküdni! Vacsora nélkül! Aztán, ni, Emmike elkészült a munkájával, zongorázni készül . . . pedig Emmike nagyon szépen játszik, gyönyörűség hallgatni. Épenséggel semmi kedve sem volt tehát Sándornak lefeküdni; kezdte apának magyarázni, hogy még korán van hogy nincs semmi baja, engedje fennmaradni . . . hisz még nem is vacsorált. De az apa nem értette a tréfát; a mit egyszer mondott, annak meg kellett történni. És így Sándornak meg kellett tennie, a mire csakugyan épenséggel nem volt semmi kedve: le kellett fekéüdnie vacsora nélkül. Most már igazán nem volt álmos, boszuságában inkább sirt, de hát ez sem használt és nagy sokára mégis csak rászánta magát és elaludt.

Még másnap is duzzogott e kellemtelen kis eset miatt s meg nem foghatta, miért kapta olyan hirtelenében azt a büntetést. Csak annál durczásabb lett és annál többször mondta mindenfélére, hogy »nincs rá kedvem.« Ezzel szeretett ő már régóta kibujni minden afféle dolog alól, mely egy kis megerőltetéssel járt volna.

Ha nehéz volt a leczke, akkor mindjárt úgy találta, hogy most épen ezt a tárgyat nincs kedve tanulni; ha testvére kérte, kísérje a mezőre sétálni, mindjárt nem volt kedve. S a mama már egy párszor hiába intette, nem használt.

Most, hogy olyan rossz kedvű volt, majd mindenre csak régi szokása szerint felelt. Kissé csodálkozott, mikor azt vette észre, hogy senkise veszi ezt rossz néven; de még inkább csodálkozott azon, ami azután következett. Mikor ugrálás közben elrepedt a kabátja s Emmikéhez ment, hogy varrja meg, a máskor olyan szíves testvér azt felelte: »Nincs rá kedvem.« Ment a szobaleányhoz — az is épen azt felelte, úgy hogy Sándor végre haragosan ment panaszra a mamához. De a mama nyugodtan felelte:

— Hiába panaszkodol, ők azt tették, amit atyád parancsolt. Mert tudd meg, hogy mától fogva e házban mindenki a kinek valami kérésére azt felelted, hogy nincs rá kedved, ugyanezt fogja neked felelni, ha te kérsz valamit. De igazságosan ám, — a hányszor te mondd valakinek, annyiszor mondja neked. Én is úgy fogok cselekedni.

Sándor meghökkenve bámult s nem igen látszott hinni ezt a furcsa dolgot.

— Az pedig úgy lesz, folytatá a mama. Mert mindenkinek a saját mértékével kell mérni. Te azt hiszed, hogy csak azt kell megtenned, a mire kedved van, a mi kellemes. Pedig az életben mindenki igen sokszor köteles és kénytelen olyat is megtenni, a mire nincs kedve, tanulni nehéz dolgokat, végezni kellemtelen munkát. Így például Emmikének vagy a szo-

baláynak épen nem kellemes a te tépett ruhádat összevarrni. Te nem cselekedtél az ő kedvökre, most ők nem tesznek a te kedvedre és tépett ruhában fogsz járni.

Sándor nem volt olyan rövid eszű fiu, hogy meg ne értette volna, mennyire igaz, a mit a mama mond és hogy bizony így ő fog legtöbbet veszíteni. Vitézül legyőzte hát duzzogását és így szólt:

— Oh, kedves jó mamácskám, csak most az egyszer bocsássatok meg . . . már ezentul jobb leszek, meglássátok.

— Annak nagyon fogok örvendeni, de a parancson nem változtathatok. Különben nem is lesz semmi baj, ha csakugyan megjavulsz, mert mondtam: a hány-szor te mondog valakinek »nincs rá kedvem«, annyiszor mondja az neked vissza. Ha te elhagyod, szives, szorgalmas leszel, akkor neked sem fogja senki mondhatni.

Sándor nem tagadhatta, hogy ez nagyon igazságos alku és csak tőle függ, hogy kára ne legyen benne. El is tökélte erősen, hogy elhagyja régi rosz szokását s csakugyan komolyan törekedett rá. Eleinte kissé nehezen ment s bizony megesezt, hogy a mamának nem volt kedve ozsonnát adni, Emmikének nem volt kedve játszani; Sándornak rögtön eszébe jutott, hogy előbb már megint mondta valami kérésökre, hogy »nincs rá kedvem.« Nagyon vigyázott hát és végre akármire szólították fel, készséggel, nyájasan teljesítette s persze az lett a vége, hogy viszont ha ő kért valamit, senki sem felelte azt, hogy:

— Nincs rá kedvem!

Jótekonyság.

A bölcsöde javára adakoztak:

Maurer Vilma 1 frt., Medgyessy Emilia, Mária, Flóra és Izabella 4 frt., Egy hangverseny s a »Forgó bácsi színháza« egy darabjának, »A tollkés« előadásának eredményeképp 4 frt. 10 kr., (Közreműködtek: Grüner Vilma, Pollák Paula, Friedmann Leontine, Unger Gyula, Unger Károly, Friedmann Emil és Menyhért), Dobozy Matyika gyűjtése 1 frt. Ehhez járultak, egyenként 20 krral: Dobozy Matyika, Minczi és Laezika, Bieskey Gizike és Újhelyi Etuska.) — A már eddig kimutatott 212 frt 55 krral együtt 222 frt. 65 kr.

*

A csángó magyarok betelepítésére adakoztak: Sárközy Károly 1 frt., Medgyessy Emilia, Mária és Izabella 6 frt., Wattay Melanie gyűjtése 6 frt. 10 kr., (Egyes adakozók: Wattay Melanie 60 kr., Wattay Pistika 50 kr., Wattay Kornélka 50 kr., Harnos Boriska 50 kr., Skantisz (?) Lojzika 20 kr., Polifka Aranka 30 kr., Polifka Gyula 30 kr., Polifka Ödön 30 kr., Polifka Juliska 30 kr., Polifka Ervinke 30 kr., Balthazár Bélácska 10 kr., Balthazár Fánika 10 kr., Balthazár Irénke 10 kr., Balthazár Janka 10 kr., Balthazár Ilonka 10 kr., Nagy Sándorka 40 kr., Kovács Erzsike 25 kr., Hódos Mariska 25 kr., Moczó Pista 20 kr., Soós Andris 20 kr., Fojt Juliska 10 kr., Wattay Mariska 40 kr.) Maurer Vilma 50 kr., Freund Leo 50 kr. — A már eddig kimutatott 154 frt., 90 krral együtt 169 frt., mely összeg a »Nemzet« ápril 18-ki számában ki van mutatva.

Az Eg áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.

HELYREIGAZÍTÁS.

A »Kis Lap« utóbbi számában a Csángó csengő című versben az utolsó sorban a második szó en y é d helyett a n y á d olvasandó.

